

UFO

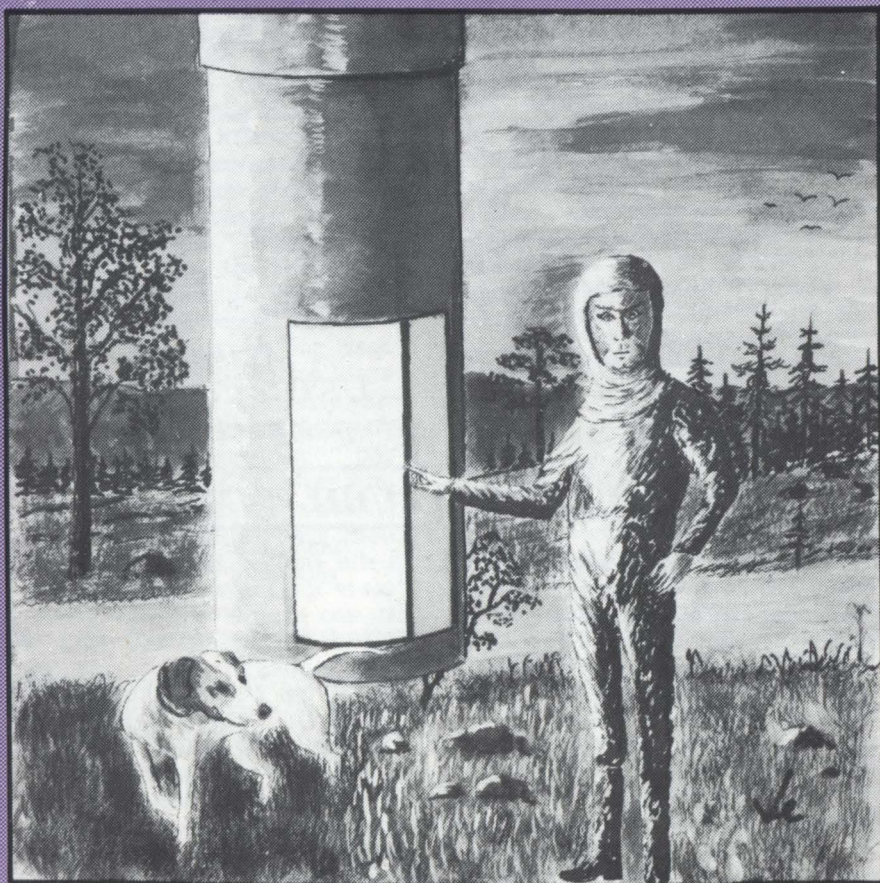

INFORMATION NR. 5 1983

Spansk jägare bjöds

ombord på UFO!

— Se sidan 7 —

UFO-INFORMATION

Tidskrift för aktuella UFO-händelser och ökad kunskap om UFO-fenomen. Utk. med 6 nr/år. Prenumerationsåret på UFO-Information är 1 jan. — 31 dec.

Redaktör och ansvarig utgivare:
Carl-Axel Jonzon. Tel. 0142/440 30.

Övriga medarbetare:

Olle Öhman, Märta Engzen, Lars Nilsson, Kenneth Eek och T. Gustavsson.

Redaktionens besöksadress:
Lagmansberga Brunnsgränd,
596 00 Skänninge.
Tel. 0142/440 30.

UFO-Information:
Box 16, 596 00 Skänninge.

Prenumeration och medlemskap:
Postgiro 8 43 25-0
UFO-Information 80 kronor helår.

Bidrag från läsekretsen i form av artiklar och diskussionsinlägg mottages tacksamt.

För att underlätta den redaktionella bearbetningen bör manuskripten skrivas med största möjliga radavstånd på skrivmaskinen. Var god observera att manus endast skrivs på bladets ena sida!

För artiklarna svarar författarna. Artiklar och övrigt material ur denna tidskrift får återges helt eller delvis endast efter tillstånd av ansvarig utgivare för UFO-Information.

UFO-Information ser gärna också att våra läsare hör av sig med tips om inträffade händelser av UFO-karaktär — det kan vara något Ni läst om i respektive lokalpress på Er egen hemort eller hört någon berätta. Hjälp oss också samtidigt att lätt få kontakt med eventuella vittnen till UFO-observationer genom att te ex notera telefonnummer eller postadress i breven till oss.

UFO-Information

Vi vill ha hjälp av kunniga och duktiga

TECKNARE och ÖVERSÄTTARE

för översättning av engelska, franska och spanska texter.

För närmare upplysningar ring (kvällstid) eller skriv till Carl-Axel Jonzon, UFO-Information, Box 16, 596 00 Skänninge. Tel. 0142/440 30

INNEHÅLLSFÖRTECKNING

UFO:s inga tomtar och troll	3
UFO:s över Norrland	4
UFO:s parkerade mitt på vägen	5
UFO-landning nära flygplats	6
Spansk jägare bjöds ombord på UFO!	7
Hövdingens bud till sin vite broder	10
Mini-UFO i Texas	23
Italiensk flicka på telepatiskt besök i UFO!	12
UFO-krasch i polsk hamn	13
Havet — källan till allt liv	14
Samtalade med UFO-besättning	16
Vägen till det okända	18
Mannen med slokhatten	20
Du andas så tung	25
Motorcyklist mötte UFO	24
UFO-våg över Falklandsöarna	28
Itaperuna än en gång	26

UFO-Information

Missa inte UFO-Informationens pangerbjudande:

JUBILEUMSNUMRET!

Tidningen är ett måste för den
verkligt UFO-intresserade.

Beställ den
medan den fortfarande finns kvar i lager!

Rekvirera ditt ex. genom att sätta in
35 kronor på postgiro

84325-0

Märk talongen
"Jubileumsnummer"

UFO:s inga tomtar och troll!

Hemmets vän heter en kristen veckotidning och ur denna tidnings frågespalt "oss emellan" svarar Sven O. Svensson en 16-årig grabb om UFO i nr 38/82.

Så här skriver frågeställaren: -Jag är en 16-årig grabb och tycker det är intressant med UFO och liknande. Nu undrar jag om det står något i bibeln om dessa företeelser? Tror du att det finns människor på andra planeter? Så långt brevskrivaren. Alltså en helt normal tanke från en helt vanlig människa. En dessutom helt ung människa som funderar kring dessa minst sagt viktiga ting: är vi ensamma i det stora alltet eller har vi släktingar där ute i mörkret någonstans? Denna unga människa skall idag för framtiden lägga sin grund att utgå ifrån andligt-moraliskt såväl som tekniskt. Han har all rätt att få sig sagt sanningar för att bättre kunna klara sig i livets hårda skola. Han har rätt att få veta vad som finns att veta och slutsatserna/konsekvenserna bör han rimligen själv få dra. Men som medvandrare/medmänniska bör vi hjälpa och förklara samt dela med oss av den erfarenhet vi gjort här i livet. Om vi inte vet svaret bör vi erkänna detta och inte slingra oss ur knipen med hänvisning till andra som slingrat sig på liknande sätt.

Kan man inte förvänta sig av en kristligt inriktad tidning att deras skribenter är ärliga och som i det här fallet försöker svara på frågan om utomjordiskt liv med vad som finns att tillgå och inte som gjorts slingra sig undan och peka på andra klientfötters uttalanden? Personer som

aldrig ägnat en sekund åt att försöka ta reda på vad det egentligen är som pågår i universum och i vår närmaste rymd.

Så här fegt svarar Sven O. Svensson!

-Låt mig citera ur boken "Religion, mystik och okultism". Där återfinns man den vanliga ramsan om tomtar, troll, älvor och andra figurer. Vad har det med UFO och liv i universum att göra? Man ser UFO där man i tidigare år sett älvor. Vilken otrolig dumhet! Och inte blir det bättre av att nämnda bok inte alls är något vetenskapligt verk med bevisade fakta.

Har våra dagars informatörer ingen moral och är de i total avsaknad av sunt förnuft? Vad är det som håller på att hända? Vi matas med något men vad är det? Inte sanningar i varje fall! Snarare propaganda för den egna rörelsen. Om den är rätt eller fel, det är inte så noga. Huvudsaken är att man kan lura i människans sina teser och locka av henne pengar till den egna fickan under kamouflerade former.

Sven O. Svensson säger, att det inte på något ställe i bibeln står något som kan stödja tanken på liv i universum, undantagandes jorden. Svensson tolkar tydligen denna läsvärda bok på samma sätt som "fan" läser den, och genom sin tolkning av bibeln nedvärderar han vår Gud till en nollas betydelse.

Om du som de flesta andra människor har begåvats med vad vi vanligen kallar 'förstånd', borde du utan stöttor från dina ekonomiska medbröder kunna förstå att Gud inte va-

rit så enfaldig att han skapat detta enorma system som kallas universum (och troligen inte är det hela) bara för att det på ett enda litet stoftkorn skulle kunna leva något som kallas intelligenta varelser även om man ofta ställer sig frågande till det där med intelligens.

Har du för övrigt sett den där boken du talar om? Jag har det, och jag kunde läsa om UFO på hundraenden av ställen, ja, det fullkomligt dräller om berättelser som kan hänföras till dagens UFO-berättelser.

UFO:s över Norrland

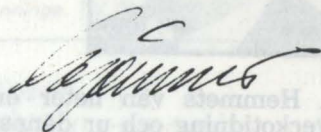
Söndagen den 31 juli rapporteras om fem stycken blänkande föremål, som flög söderut över E4:an. Den som berättar om detta heter Torsten Norgren. Han kom från Nordmaling och åkte söderut på E4:an. De var runda och absolut inga flygplan, säger han. De flög in i några moln och kom ut igen därifrån. Storlek och höjd är det som vanligt svårt att få svar på. Man har ju inget exakt att utgå ifrån vare sig det gäller höjd eller storlek.

Den 3 augusti hände något, som ändrade tankebanorna hos Karin Stenbäck och Yngve Lundberg. Så här berättar Yngve: Vi var tidigt uppe. Klockan var omkring 4.00. Jag gick fram till fönstret för att se hur vädret verkade att bli under dagen. Det var klart norröver och verkade ganska hoppfullt. Som jag stod där och funderade fick jag plötsligt se fem runda föremål, som gav ifrån sig något slags ljus. De liksom strålade.

Tankarna snurrade i huvudet. Drömmer jag? Är jag inte uppe och ser ut genom fönstret på riktigt? Är det ögonen som spelar mig ett spratt eller finns det verkligen "flygande tefat"? Bäst att väcka Karin. Om hon också ser samma syn som jag gör, då måste det vara verkligt.

Sagt och gjort. Karin väcktes, och

Det står visserligen inte UFO men hur dum har man egentligen rätt att vara? Till frågan om vi är ensamma i allt kan jag svara med vad Jesus själv sagt. Han sade nämligen: "I min faders hus finns många boningar". Och vad är väl Herrens hus om inte hela universum!

hon såg också de mystiska farkosterna. Höjden kunde inte uppskattas, men troligen var de mycket högt uppe, och de verkade stora. De kom norrifrån och gjorde en cirkelformad bana över samhället för att försvinna i samma riktning de kom ifrån.

De kom dock strax åter och då i en snävare bana. Det hela utspelades under ett par minuter; hastigheten var troligen ganska stor. Möjligen kan tiden vara något kortare, eftersom vi båda två blev en aning skräddade över vad vi blev vittne till.

Ytterligare en person har sett ett liknande föremål den aktuella tiden men önskar förbli anonym. Troligen är det flera som observerat dessa föremål men föredrar att tåga.

Sent på onsdagskvällen den 3 augusti hade Elisabeth Söderström i Vibyggerå och hennes make en ovanlig upplevelse. Maken Acke berättar:

Vi hade gäster och satt vid köksbordet. Elisabeth tittade ut genom fönstret. Det var nermörkt. Plötsligt kom ett blågrönt klot, eller möjligen skiva, med en kort eldkvast bakefter. Farten var mycket hög och föremålet försvann bakom skogen i ett intensivt sken. Vi vet inte vad det var, säger makarna men något s.k. stjärnfall var det inte frågan om.

UFO "parkerade" mitt på vägen!

Lördagen den 30 juli i år blev Eugen Näslund vittne till en ovanlig "farkost" mitt på vägen något hundratal meter från sin bostad.

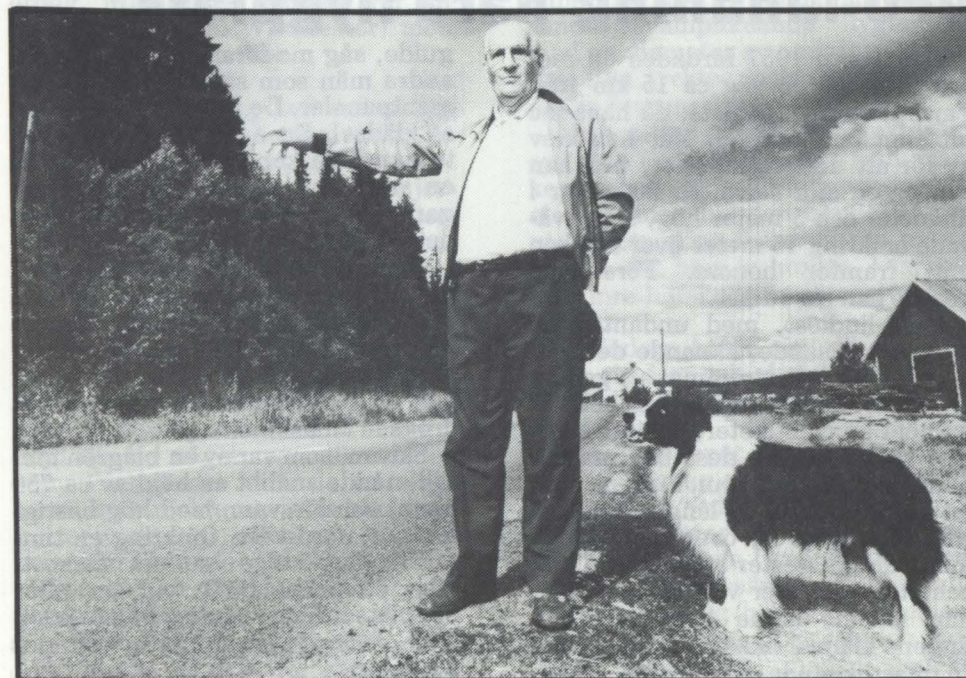
I ett ljussken kunde Eugen Näslund urskilja ett slags farkost, som inte var av denna världen. Händelsen inträffade strax efter klockan 23.00. Vad jag såg vet jag inte, säger Näslund, men något ovanligt var det.

Min fru och jag hade varit bortbjudna till en granne. När vi kom hem gick vi och lade oss, men av någon anledning hade jag svårt att somna, så jag låg vaken en stund. Vi lade oss strax efter klockan 23.00. Eftersom vi bor nära Gålsjövägen är trafiken förbi vårt hus stundtals

mycket livlig, och det är inte ovanligt att man både hör och ser bilarnas strålkastare i kvällsmörkret.

Medan jag låg och försökte somna blev jag medveten om ett starkt ljussken som verkade att vara permanent. Jag blev nyfiken och gick därför upp för att se vad det kunde vara som orsakade ljusskenet. Vårt sovrum är beläget på andra våningen så utsikten från vårt sovrumsfönster, som vetter mot vägen är mycket god.

Ungefär hundra meter bort på vägen stod detta "något" som inte liknade något jag tidigare sett. Farkosten - eller vad det var för något - hade en form som inte kan sättas i samband med vanliga åkdon. På dess mitt var någon slags hytt belägen.

— Här, mitt på vägen, stod farkosten parkerad, visar Eugen Näslund som i slutet av juli i år blev vittne till en märklig händelse utanför sin bostad vid Gålsjövägen.

Den såg ut som en "förväxt" traktorhytt fast med kantigare hörn.

Från mitt fönster hade jag som sagt en utomordentligt god möjlighet att studera föremålet i detalj. Hyttpartiet tycktes avdelat på mitten. På båda sidor tycktes ljus liksom spraka, och ett kolossalt rödaktigt sken lyste inifrån hytten. Jag stirrade som förhäxad på "farkosten", kom mig inte för att väcka min hustru som intet ont anande sov i säng-en.

Farkosten saknade hjul och övrig belysning, som är vanlig på väggående fordon, och inte heller hördes något ljud från den. Jag försökte också se, om det fanns någon eller några personer innanför hyttfönstren, men jag kunde inte se någon "förare" eller andra personer.

Vad jag däremot såg var något som liknade ett par käppar samt något som liknade en låda som hängde i någonting. Jag tog god tid på mig

att studera föremålet, som flyttade sig några gånger utan att ett enda ljud hördes.

Plötsligt for det iväg och korsade vägen i 90 grader. Det försvann mycket fort och exakt.

Eftersom jag passerat det ställe, där farkosten hade landat, tusentals gånger var det inte svårt för mig att dagen efter gå till platsen för att se om det hade blivit några spår efter nattens besökare, men så var inte fallet. Jag kunde inte se något som kunde sättas i samband med den nattliga besökaren, vad det nu än kunde röra sig om. Det ovanliga ljudet kan inte ha åstadkommit av en bil, ett flygplan eller något annat känt fordon, slutar Näslund och tillägger lite dröjande: UFO har jag aldrig trott på.

Sak samma menar vi på UFO-information. De finns och kommer ändå, tycks det!

UFO-landning nära flygplats

Den 1 maj 1957 färdades en motorcyklist på en väg ca 15 km från Pajas Blancas flygplats, då hans mc plötsligt fick krångel. När han klev av för att undersöka felet, fick han syn på en stor skiva, ca 20 meter i diameter och 5 meter hög, som svävade omkring 15 meter över marken mitt framför honom. Förskräckt gömde han sig i diket.

Helt ljudlöst, med undantag av ett svagt väsande, liknande det som uppstår då luft strömmar ut genom en ventil, sänkte sig skivan ned till en höjd av ca 2 meter, och ett slags hiss sköt ned från dess bas, nästan ända ned till markytan. I denna stod en man, ca 1,70 m lång. Han gick fram till vittnet och övertalade denne med vänliga gester att lämna diket, och strök därefter vittnet över pannan för att lugna honom. Främlingens klädsel liknade en åtsmitande, plastliknande dykardräkt.

Då han via hisstrumman hade änt rat farkosten tillsammans med sin

guide, såg mc-föraren fem eller sex andra män som satt framför instrumentpaneler. De bar alla samma typ av klädsel. Ett egendomligt ljus lyste upp hela kabinen, och det fanns en serie stora, fyrkantiga hyttgluggar som han underligt nog inte kunde se utifrån.

Efter en stund eskorterades vittnet tillbaka till sinn eget fordon. Hans följeslagare lade ena handen på mc-förarens skuldra som en avskedshälsning, varefter han åter gick in i hisstrumman, som snabbt drogs in i maskinen.

Skivan, som var av en blågrön metall, nådde snabbt en höjd av ca 750 meter och försvann med hög hastighet mot nord-väst. Omkring en timme senare sågs samma farkost, eller ett annat UFO, vid sex eller sju platser längs samma vägsträcka.

Källa: The Humanoids, av Charles Bowen.

Passport to Magonia, av Jacques Vallee.

Spansk jägare ombord på UFO utanför Madrid

-Det var den 5 februari 1978, sista dagen för jakten. Jag steg upp klockan två på morgonen och åkte till Hasebene, som jag kände till. Som vanligt hade jag hunden med mig. Den är av engelsk ras och heter Mus (!). Det var ännu natt, när jag befann mig 50 km från Medinaceli. Jag fick plötsligt för mig att ta av på en väg till vänster, tio eller tolv km från det ställe, som var mitt mål.

Efter 100 - 150 meter stannade bilen. Den var utan ström, strålkastarna sloknade och radion tystnade. Både hunden och jag steg ur. Medan jag undersökte motorn märkte jag, att hunden morrade, kom till min sida, var ganska nervös och håret reste sig på den. Detta gjorde även mig orolig. Min första reaktion var att ladda geväret (en Winchester) med fem patroner och vänta.

-Plötsligt såg jag två mänskliga väsen komma upp bakom en kulle. När jag såg dem, blev jag strax lugn. Jag visste genast, att de inte var jordiska. De meddelade sig med bilder, vilka jag mer förnam än såg. De hade nog läst mina tankar och såg mig stadigt i ögonen. Deras blick var genomträngande men rogivande. De var lika klädda - i en grönaktig, sömlös pyjamasliknande klädsel. Till och med skorna såg ut att vara en förlängning av byxorna. Bara i midjehöjd syntes något, som liknade en söm. På huvudet hade de ett slags huva, som räckte ner över skuldrorna (se teckning) - den var gulaktig och sidenliknande. De bar handskar - sannolikt av samma material som huvudbonaden.

Ansiktsdragen var mycket lika. Man kunde ta dem för människor, fast blicken var annorlunda. De hade atletisk kroppsform och var över 1,90 meter långa. Håret var vitt, tinning-

arna breda. Det fanns inga spår av ögonbryn eller skägg. Ögonen var stora, klara och runda, genomskinliga vid iris samt försedda med väldiga pupiller. Läpparna var smala och näsan lång och smal men svagt framträdande samt kindknotorna välproportionerade.

Hunden rädd, fick bäras in!

-Hunden var fortfarande rädd och nervös, men han försökte varken fly eller gå till angrepp. Så småningom lyckades jag lugna honom. Under tiden hade främlingarna kommit fram till oss. De visade stort intresse för hunden, och de bad mig sedan följa med dem.

Vi gick 200 meter till toppen av en kulle. Där stod en väldig, silverglänsande, svampliknande flygfarkost med en diameter av omkring 50 meter. Den tycktes sväva orörlig fyra meter över marken.

Från mitten av skeppet sänktes en cylinder ned till ett steg från marken, och en skjutdörr öppnades. Vi steg in, men hunden blev kvar där ute. Trots mina ihärdiga rop måste jag till slut bära in honom. I farkostens inre härskade en intensiv granndoft.

Cylindern höjde sig, dörren öppnade sig åter och vi gick över på en förbindelsebrygga, som förde till en rund korridor, vilken syntes löpa runt hela skeppet. När jag först trädde in, hade jag en känsla av obehag, vilken dock sedan försvann. Vi gick förbi två dörrar till höger och kom fram till en stega liknande dem som finns vid simbassänger. Vi klättrade upp, varvid jag höll Mus (hunden) under ena armen och stödde mig med den andra, medan geväret hängde över ena axeln. Jag hade inga större problem, eftersom jag i min ungdom hade klättrat i Alperna.

Så kom vi in i en rund sal med omkring 20 meter i diameter. Där befann sig ännu ett väsen med samma klädsel. Taket var välvat, och golvet såg ut att vara av glas och lysande. Ett intensivt, vitt ljus strålade från alla håll, och inga skuggor syntes. Jag såg ett slags konsoler med skärmar, som var högre i ändarna än på mitten samt två egendomliga fåtöljer, som vilade på en konisk stötta, vilken vid golvet var löst förbunden med en glidskena. Genom att trycka på dolda knappar under ena armstödet kunde man sätta stolen i rörelse.

Man bjöd mig att prova en. Jag kunde fastställa, att den var både stadig och bekväm. Det fanns även konsoler i salen besatta med små liknande lampor. Jag såg också en sorts skåp och en svart glasskärm. När hunden satte sig bakom den, såg jag honom inte.

'Chef' gav order via TV ...

De bad mig nu om tillåtelse att få ta ett blodprov från en av Mus fötter. De gjorde det med en spruta liknande den som tandläkare använder vid bedövning. Jag kände en stark lust att röka, men detta var ett slutet rum, och det fanns ingen askkopp. Jag ville inte heller kasta aska på det fina golvet men kunde ändå inte låta bli. Jag fruktade att bli utkastad, men i stället blev jag erbjuden att sätta mig. Sedan ansträngde jag mig att hålla ett öga på terrängen vi flög över. Det var redan dag, och jag såg ut genom de runda fönstren.

Jag fick veta, att de inte skulle ta mig med utan min tillåtelse. Till en början var jag noga med att alltid ha bössan i närheten, men till slut fick jag förtroende för dem. Två gånger hörde jag ett högljutt pipande, liknande en flöjt eller en signal från en telefon.

Besättningen reagerade som soldater på order; var och en gick till sina poster vid konsolerna. Den svarta skärmen lyste upp vid dessa tillfällen, och en man visade sig, klädd som de, men äldre. Han talade till dem som en överordnad. Blott vid

dess två tillfällen såg jag, hur deras läppar rörde sig, när de talade ett främmande språk, hårt, enstavigt och oangenämt, liknande koreanska.

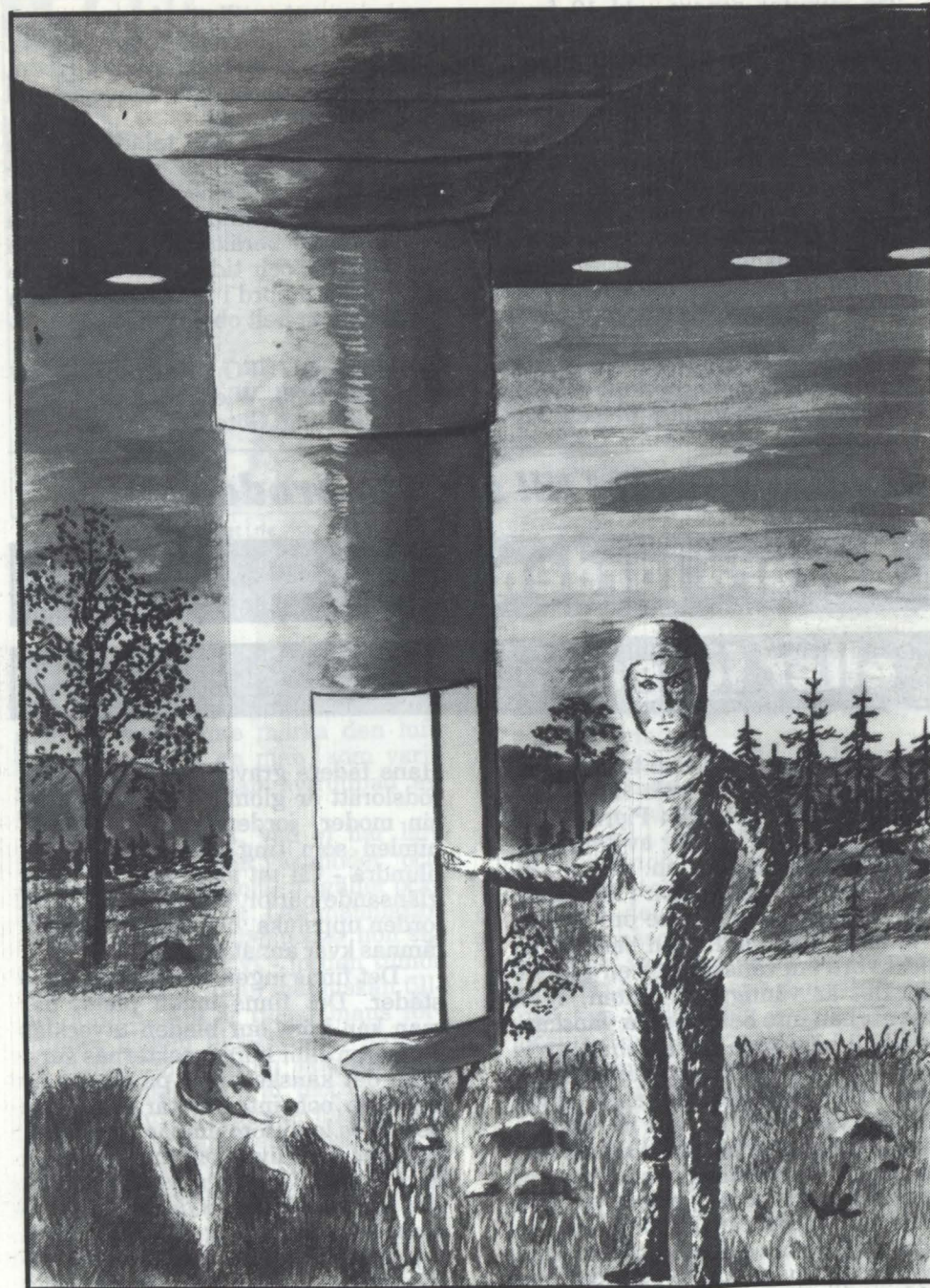
Undersökte geväret.

Jag blev sittande i en fåtölj vid centralbordet. När den första kommunikationen med hjälp av skärmen var avslutad, hörde jag ett sällsamt pipande utan att veta varifrån det kom. Hunden hade suttit vid min sida, men nu upptäckte jag, att han befann sig vid salens yttervägg. Pipandet hade tydligen skrämt honom. Nu ställde de frågor till mig om bl a vår sociala organisation, om vårt näringsliv och om mitt gevär. De ville också veta, varför jag jagade. Jag förklarade, så gott jag kunde, mest med hjälp av gester, som om jag talade till ett barn. Två gånger frågade jag, varifrån de kom. Som svar förnam jag en trea, en sju och en sorts kvadrat, vilket de menade liknade en symbol för tvillingar. Man jag förstod inte, vad de ville säga.

När de bad mig om lov att undersöka geväret, tog jag ur patronerna och gav dem det. De handskades med det som med något likgiltigt, och det tyckte jag inte om. Jag öppnade en patron med hjälp av en kniv för att visa dem innehållet, och lät den ligga kvar på bordet tillsammans med två cigaretter.

-Jag visste nu, att jag kunde gå. Dessförinnan lovade de mig, att de skulle komma tillbaka och att de skulle underrätta mig innan. En av manskapet gick med mig ned till cylindern. När jag steg ur, bländade solen mig.

Mus sprang omedelbart bort till bilen, och jag gick utan att vända på huvudet. Jag steg in i bilen och satte mig. Klockan hade stannat på 6.40. Detta kan ha varit det ögonblick då jag steg ombord. Jag blev sittande i bilen och lyssnade på 'Radio Nacional' samt väntade på en tidsangivelse. Utan att vända bort blicken från den kulle, bakom vilken farkosten dolde sig, rökte jag en cigarett.

En spansk jägare bjöds ombord på ett UFO utanför Madrid. Spanjoren och hans hund var gäster ombord på farkosten i tre kvart.

Tio minuter senare - kl 10 fm - kom tidsangivelsen. Jag stannade lungnt kvar till mitt på dagen, tänkte över vad jag upplevt och hoppades att få se farkosten stiga upp bakom kullen, men förgäves. Jag började fundera över om allt kunde ha varit inbillning, men jag trodde det inte.

Sticket på en av Mus tassar fanns ju där och det fattades en patron - den jag lämnade kvar ombord. (Jag går alltid på jakt med full patronväska). Nu ville jag fortsätta min jakt i ett lämpligt område. Allt gick bra för mig denna eftermiddag - jag fick några byten, och när mörkret föll på, drog jag mig som vanligt hemåt. Jag

sade ingenting till min fru om upplevelsen, inte heller till någon annan. Jag hade väl ändå inte blivit trodd. Jag tog en dusch och kände därvid på min kropp.

-Tre dagar senare talade jag om det för min bror. Mitt minne sade mig, att jag hade vistats tre kvarts timme i den okända farkosten, men enligt mina beräkningar med hjälp av klockan och tidsangivelsen hade jag varit ombord i tre timmar. Detta föreföll mig helt obegripligt.

Källa: Duist/UFO - Nachrichten, nr 263, juni 1980. Wiesbaden 13.
Översättning: Göte Johansson.

Hövdingens bud till sin vite broder:

Bevara jorden

eller förgås!

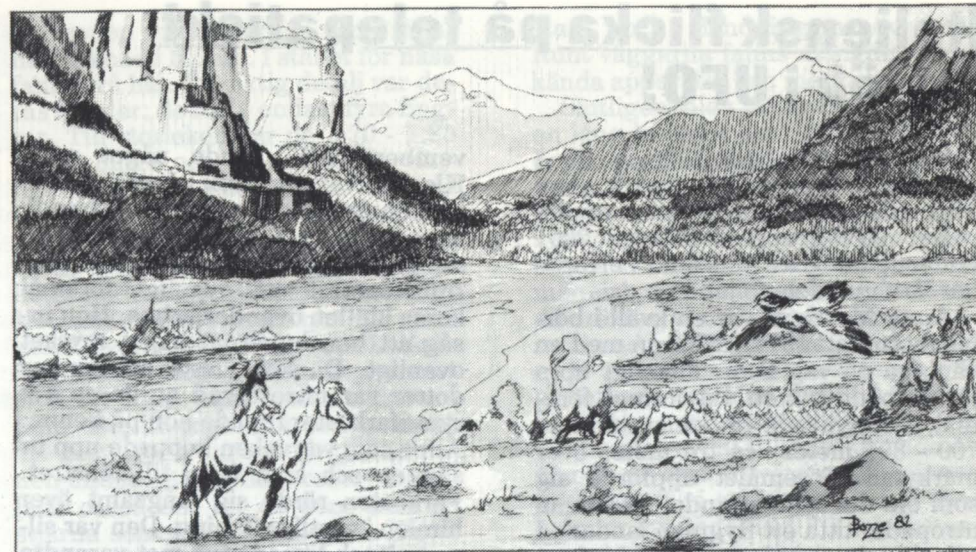
Utdrag ur ett budskap från indianhövdingen Chief Seattle till Amerikas president, Franklin Pierce (1853 - 1857), med anledning av överlåtelse av vissa landområden.

- Den store hövdingen i Washington sänder underrättelse om att han vill köpa vårt land. Han sänder oss också ord om vänskap och en god vilja. Det är vänligt av honom, ty vi vet att han inte behöver vår vänskap. Vi skall begrunda hans anbud, ty vi vet också att om vi inte säljer, kommer den vite mannen med gevär och tar vårt land. En viss del av landet är för honom likt varje annan del, ty han är en främling, som kommer om natten och tar av jorden, vad han behöver. Jorden är inte hans broder utan istället hans fiende, och när han har erövrat något därav, skriker han vidare. Han lämnar kvar sina fäders gravar och bekymrar sig inte. Han stjälar jorden från sina barn och tar sig ej heller för detta några bekymmer.

Hans fäders gravar och hans barns födslorätt är glömd. Han behandlar sin moder, jorden och sin broder, himlen som ting till att köpa och plundra - till att sälja som får eller glänsande pärlor. Hans hunger skall jorden uppsluka, och ingenting skall lämnas kvar annat än öken.

- Det finns ingen stillhet i de vitas städer. Det finns ingen plats, där man kan höra hur bladen utvecklas om våren eller höra insekternas surr. Men det kanske beror på att jag är en vilde och inte förstår. Bullret i den vites land förolämpar våra öron. Vad ges det i livet, om man inte kan höra getmjölkfågeln ensam skri eller grodornas kväkande i dammen om natten? Jag är en röd man och förstår det inte. Indianen vill höra det svaga suset från vinden, som drar fram över dammens yta - och känna vindens doft, renad av ett middagsregn.

- Luften är dyrbar för den röde

— Det finns ingen stillhet i de vitas städer — ingen plats där man kan höra hur bladen utvecklas om våren eller höra insekternas surr, skrev för mer än 100 år sedan indianhövdingen Chief Seattle till dåvarande amerikanske presidenten Franklin Pierce.

mannen, ty alla ting andas samma luft: djuren, träden, människan - de är alla beroende av den. Den vite mannen synes inte märka den luft han andas. Likt en man, som varit död i dagar, är han avtrubbad av stanken.

- Lär edra barn, vad vi har lärt våra barn: Jorden är vår moder, och vad som gäller för jorden, gäller också för jordens söner. Om människan spottar på jorden, bespottar hon sig själv, ty detta vet vi - jorden tillhör inte människan, utan människan tillhör jorden. Allt är tillsammans förbundet liksom blodet, som förenar en familj. Människan skapade inte livets vävnad - hon är blott en tråd däri. Vad ni än tillfogar denna vävnad, det tillfogar ni er själva. Kan ni då göra med jorden, vad ni vill, blott den röde mannen undertecknat ett stycke papper och givit den vite mannen? Om vi inte äger luftens friskhet och det glittrande vattnet, hur kan ni då köpa det av oss? Kan ni köpa tillbaka bufflarna, sedan den sista har blivit dödad?

- Också de vita kommer till slut

att förgås, tidigare kanske än alla andra stammar. Fortsätt att förstöra er jord, och en natt skall ni kvävas i ert eget avfall.

- Om vi säljer vårt land till er, älska det, såsom vi älskade det - bekymra er, såsom vi bekymrade oss och behåll i minnet hur landet var, när ni övertog det. Med all er styrka, ert snille och med ett gott hjärta, uppehåll det för edra barn samt älska det - såsom Gud älskar oss alla, ty ett vet vi - vår Gud är vår gemensamme Gud. Inte ens den vite mannen kan undgå det gemensamma beslut. Kanske är vi dock - bröder. Vi får se!

Källa: Quist/UFO-Nachrichten nr 245 juni 1977 Wiesbaden 13
Övers.: Göte Johansson

UFO-Informationen
HANDLINGSPROGRAM

30 :-
Postgiro: 8 43 25-0

Italiensk flicka på telepatiskt besök i UFO!

Följande händelse tilldrog sig i Cologna Monzesa, Mailand. Anna Mazzanti hade där en sällsam upplevelse. UFO-gruppen Odissea 2001 under ledning av Massimo Ferrante har låtit meddela följande.

Anna Mazzanti var en kväll i början av januari 1974 i sällskap med en väninna på väg hem. Plötsligt upptäckte båda två ett skivformat föremål. Det svävade på ett avstånd av 700 - 800 meter ca tre meter över markytan. Föremålet uppförde sig som om det tänkte landa. Väninnan utropade 'titta ett flygplan landar'. I och för sig var detta inte på något sätt ovanligt, eftersom de befann sig i närheten av Linates flygfält. Men här var det inte fråga om flygplan utan någonting annat.

-Kan det vara ett UFO? utbrister Anna och ser samtidigt att föremålet försvinner med hög hastighet till bådas förvåning. Här skulle historien ha kunnat sluta, om inte Anna nästa dag hade känt att något höll på att hända mentalt med henne. Någon eller något försökte överföra ett telepatiskt budskap till henne. De som försökte detta sade sig vara utomjordiska och en av dem nämnde också sitt namn, han kallade sig 'Fras'.

Till en början kom kontakterna oregelbundet, ibland två, tre gånger om dagen senare med allt längre tidsavstånd. Dessa meddelanden varade fyra till fem minuter och efterlämnade en svår huvudvärk. Vid vissa tillfällen föll Anna till och med i någon form av trans, ett slags vaken trans, efter vilken hon erinrade sig såväl bilder som budskap. Dessa budskap uppfattade hon mycket klart. De verkade uttalade med en vek och beklämd stämma och var nästan alltid riktade till mänskligheten med uppmaning om broderlig kärlek och frid mellan folken.

Ungefär ett år senare, den 24 no-

vember 1975, hände något nytt. Klockan var nära sex på morgonen, himlen var klar, gryningen närmade sig och över allt lyste en klar fullmåne. Plötsligt såg Annas mor från sovrumsfönstret ett ovanligt föremål korsa himlen över deras hus. Hon insåg att hon bevittnat något mycket ovanligt. Då hon visste att hennes dotter var intresserad av dessa skrymfarkoster ropade hon på henne. Anna som var vaken hoppade upp ur sängen och kom fram till fönstret. Farkosten rörde sig långsamt över himlen i västlig riktning. Den var silvergrå och liknade två mot varandra lagda tallrikar. Den skenbara storleken var en tredjedel av fullmånen.

Föremålet flög framför månskivan. När det passerade månskivan övergick färgen till mjölkvitt och lyste starkt. Inget ljud hördes och överflygningen tog endast någon minut. Anna blinkade mot farkosten med en ficklampa. Farkosten tycktes svara genom att variera ljusstyrkan.

Dagen därpå hade Anna återigen en av sina telepatiska kontakter. Denna gång omtalade rösten, att han var pilot på det rymdskepp de sett dagen innan. Även denna gång föll Anna i trans och hennes upplevelse handlade denna gång om en astral resa. Hon kände sig bortburen till det inre av ett sällsamt föremål. Vi låter henne berätta själv.

I det transtillstånd Anna befann sig tyckte hon, att hon befann sig ute i det fria på en ort nära Rialto i provinsen Savona, där hennes föräldrar äger ett hus. Hon tyckte sig se ett föremål flyga förbi månen och sedan komma ned till jorden på ett fält nära huset. En dörr öppnades på farkosten och ut genom den kom sex väsenden med viss mänsklig likhet. Men de hade lökformiga huvuden och deras hud var grön med fosforiserande sken.

Ogonen var gulaktiga, och munnen saknade läppar. I stället för näsa fanns två hål. En viktig detalj var deras händer; de hade endast fyra fingrar. Till storleken var de 1,70 - 1,80 meter långa och de utstrålade vänlighet. Deras klädesdräkt verkade trång och var silvervit till färgen.

Anna uppmanades att stiga ombord, vilket hon också gjorde. Hon betraktade dess sällsamma interiör. Kommandorummet var rymligt med golv tillverkat i ett stycke och i blåaktigt lysande färg. I mitten av rummet stod ett slags bord med en lins infälld. Besättningen lät henne förstå att detta bord var till för navigationen under interstellära resor. De talade också om att de kom från en stjärna som kallas 'Antares'. Taket över kommandocentralen hade formen av en kupol och var genomskinlig. Runt bordet i mitten fanns stoppade fåtöljer, vilka användes vid

UFO-krasch i polsk hamn?

En av de mest detaljerade beskrivningar av ett flygande föremåls kraschlandning är troligen det som hände 21 februari 1959 i hamnbassängen i Gdynia i Polen.

Varvsarbetare såg ett glimrande föremål störta ned i hamnbassängen och hamnmyndigheterna sände med kort varsel tre dykare till platsen som mötte iskallt vatten och ett tjockt lager med gyttja på botten men trots det fann en av dem en metallbit som senare undersöktes av polska marinen såväl som Gdynias Polytekniska Institut men någon information om metallbiten släpptes aldrig.

Flera dagar efter händelsen upptäckte vaktande hamnpersonal en konstig varelse som såg ut att själv dragga i hamnen. Varelse var helt utmattad och då männen närmade

start och landningsmanövrerna. Runt väggarna fanns mängder av okända apparater och mätinstrument.

Slutligen blev Anna förd genom en lång korridor som förde till 'moderskeppet'. Golvet i denna korridor hade gråaktig färg. Här rörde sig främmande varelser som skötte olika sysslor. Varelserna var ganska olika. Några av dem var tämligen lika jordmänniskor. Även dessa bar åtsittande dräkter, som verkade trånga. Anna kunde inte komma underfund med vilket material dräkterna var tillverkade av. Hon försökte i efterhand bli med skisser förklara vad hon upplevt. Vid tillfället var hon 17 år och mycket trovärdig. Vi tvingas erkänna att vi står inför ett fall med anknytning både till UFO och det parapsykologiska området.

Källa: UFO Nachrichten nr 245 1977.
Översättning: Göte Johansson

sig såg de att varelsens ansikte och hår var bränt. Vid försök till kommunikation stod det klart att varelsen inte talade något känt språk. Den skadade fördes till universitetssjukhuset där han undersöktes och isolerades.

Ett problem uppstod då läkarna varken såg knappar eller blytlås på varelsens uniform, som hade metallartat material och som endast kunde öppnas med specialinstrument och mycken möda. Läkarna såg till sin förvåning att varelsens organ var mycket olika våra, blodsystemet var annorlunda och att varelsen inte hade samma antal fingrar som vi. Varelse levde till dess att något slags armband på honom togs bort. Den döda kroppen fördes till Sovjetunionen för vidare undersökning. James Oberg, UFO-Review, nr 10
Övers. B.O. Lidén

Havet, källan till allt liv - Cousteu manar till aktsamhet

JACQUES-YVES COUSTEAU

Den över hela världen kände franske djuphavsforskaren Jacques Yves Cousteau har ända sedan 1936 utforskat världshaven och fört deras talan. Han har gjort uppseendeväckande filmer om livet i djupen och erövrat inte mindre än tre Oscar för dessa. Vidare har Cousteau 32 böcker bakom sig och en omfattande verksamhet som föreläsare och filosofisk skribent. 1974 stiftade han Cousteausällskapet och ägnar sedan den tiden all sin energi åt att genomdriva de mål sällskapet uppställt för att bevara världshaven från förstörelse.

Havet är alltings moder, menar Cousteau, dess liv är vårt liv, dess öde är vårt. Därför måste vi också värna om de vatten som omger oss på planeten jorden.

Tack vare rymdfärderna har vi enligt Cousteau börjat tillägna oss en

ny syn på jorden. För första gången har människan fått möjlighet att se sin egen planet ur verkligt höjdperspektiv och därigenom börjat förstå, att det rör sig om en enda värld, vilken till större delen täcks av ett enda sammanhängande världshav.

Världshavens puls måste ständigt kontrolleras.

Det gäller för oss människor att bevara, skydda och återanvända ett rent, globalt vattensystem genom att ständigt utöva kontroll över världshaven.

Tyvärr är det dock så, menar forskaren, att beslutsfattarna, politikererna, som snabbt hakar på en passande bit valflask, när de väl nått toppen lika snabbt glömmer sina löften. Därför finns det ännu inget övergripande, internationellt organ, som effektivt kan skydda världens havsvatten. Och världshaven ropar på hjälp!

I en artikel i 'New Realities' framhåller Cousteau bland annat, på tal om föreningarna, att den enda röda färg man numera påträffar i oceanerna härrör från avfall av olika slag. Flodernas rödbruna föroreningslam, kloakutsläppen, industriavfallet, spillet i hamnarna och från de miljoner turister som kryssar omkring i sina båtar, oljan ...

En dag kommer det att visa sig absolut nödvändigt att internationellt kontrollera hela den rådande havssituationen! Havet är en jätte, en ständigt skiftande organism. Det kan inte förstås eller undersökas genom enkla mätmetoder rörande temperatur, sediment, strömförhållanden o s v. Det krävs i stället fjärravkänning med telemätare från satelliter och flygplan.

Det är vidare ett känt faktum att världshavets puls ger utslag för hälsostillståndet i den livspyramid, vars omvårdnad anförtröts oss.

De planerade rymdplattformarna kan bli fantastiska anläggningar för forskning och teknisk utveckling av ett slag, som knappast kan utföras på jorden, men det är, anser Cousteau, knappast någon lyckad tanke att lämna jorden för att bilda bestående kolonier i världsrymden. Sådana ideer är enligt honom nonsens. Dessutom kan det vara farligt att lagra solenergi från rymden för uppvärmning av jorden.

All den sammanlagda solenergi, som finns lagrad i jordens befintliga resurser av kol, olja och gas, uppgår till sammanlagt omkring 3,6 dagars solljus över jorden.

Om vi inte kan utvinna något lite av denna energimängd, tror jag inte på tekniken längre, säger han. Men tekniken finns redan!

Solenergi, som är ren och outtömlig, har egentligen bara en nackdel; den är spridd över stora ytor. Vi måste bygga stora, otympliga spegelbatterier för att koncentrera värmen eller också uppföra konverteranläggningar, som sprids över hundratusentals kvadratkilometer. Oceanerna utgör emellertid oerhörda, naturliga magasin för solenergi. Det borde vara möjligt att styra utvinningen av en bråkdel av den solenergi havet mottar från rymden på ett rent och oskadligt sätt. En sådan process skulle motsvara energin från 54 miljoner kärnkraftanläggningar. Trots allt finns det dock något, som är ännu viktigare än föda och energi, nämligen livet självt.

Människan utgör en del av hela det livskomplex, som uppstod för omkring tre miljarder år sedan och

som sedan hela tiden utvecklats. Detta livssystem grundar sig på kolkets kemi och kan endast utvecklas i närvaro av vatten.

De villkor, som råder på jordens yta, är ytterst sällsynta i universum. Det är därför utomordentligt viktigt att vi försöker bevara, skydda och omhulda vattensystemet på jorden. Dess liv är vårt eget, dess öde är vårt!

1967 fattades i FN beslut om att alla nationer skulle samverka och dela lika på havets resurser.

FN står också bakom lagen om havsrättskonferenserna. Utvecklingen har dock gått därefter, att de representerade nationerna i stället för att söka dela lika på tillgångarna ordnat 'huggsexa' och försöker kapa åt sig så stora bitar som möjligt.

Cousteau har en idé om hur rymdfärjan skulle kunna användas; världens politiska ledare kunde bjudas på en rundtur för att därigenom delges en uppfattning om tillståndet och förstå, att det bara finns en enda värld, ett enda blått hav. Sedan kunde de kanske lättare lyssna till folket - till gräsrotterna - och tillägna sig nya värderingar och utgångspunkter i fråga om vad som bör prioriteras.

I dag vill den enkla människan ha sin röst med i laget. Väljarna vill bli hörda inte bara genom sina riksdagsmän. De accepterar inte längre att en handfull byråkrater beslutar om vad som skall vara bra för oss alla.

Det är på tiden, att vi alla inser att havsvattnet är jordens blodomlopp - samma blod för alla nationer - vårt eget blod!

Jacques Yves Cousteau, New Realities.

Översättning och bearbetning: Olle Öhman

Samtalade med UFO-besättning!

Historien om UFOt som den 6 december 1978 landade innanför säkerhetszonen på vattenkraftstationen i Marimbonda, på gränsen mellan staterna Minas Gerais och Sao Paulo, har redan glömts bort av de flesta utom av dr Walter Karl Byhler, som är ordförande i Brasilianska sällskapet för studier av flygande tefat.

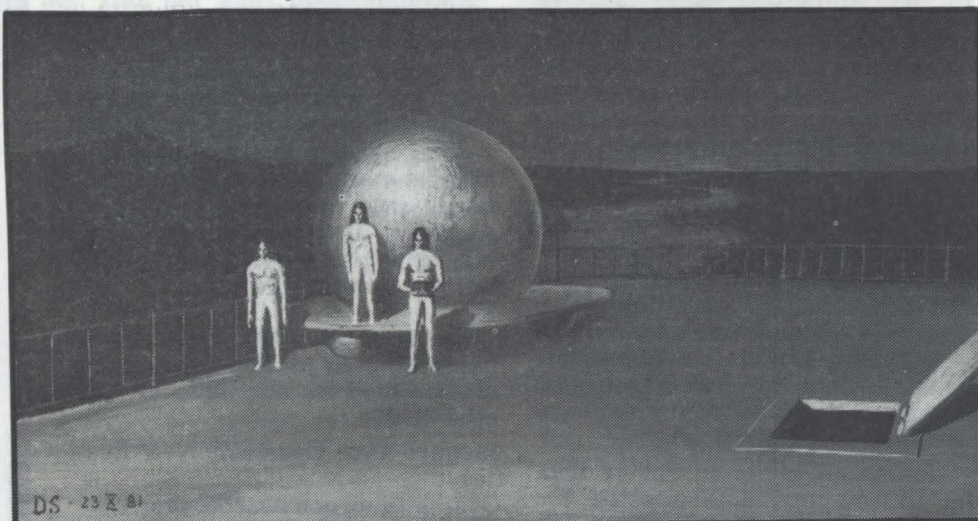
Händelsen återgavs i några dagstidningar i Rio och Sao Paulo, men efter några dagar var det ingen som ägnade saken någon uppmärksamhet. Dr Byhler, som de senaste 35 åren har utfört undersökningar av UFO-händelser och kontaktfall med utomjordiska varelser, såg att det fanns en hel serie detaljer i den berättelse nattvakten Jesus Antunes Moreira lämnade som på ett anmärkningsvärt sätt överensstämde med många tidigare fall han hade i sitt arkiv.

Byhler åkte följaktligen till Fronteira i avsikt att göra en intervju med Moreira. Det började med att

han stötte på en hel del hinder, i huvudsak orsakade av vänner och bekanta till Moreira, som helt enkelt avvisade alla diskussioner om händelsen och nekade att ge några upplysningar om var vittnet befann sig.

Den enda upplysning Byhler fick fram var att Moreira, känd som en stabil, hårt arbetande och samvetsgrann person, hade lämnat in sin uppsägning på elkraftverket och rest till Barretos. Doktor Sergio Bandeira som hade haft Moreira som patient på kraftverkets förstahjälpsstation, berättade för Byhler att nattvakten, efter sitt möte med UFO-besättningen, plågades av häftiga attacker av illamående och befann sig i ett ganska omtöcknat tillstånd. I mer än en timme efter händelsen tålde han inte någon form av ljus och hans tillfrisknande gick mycket sakta och gradvis.

Uppmuntrad av det fördelaktiga intryck han hade fått av Moreira, en man som betecknades som måttfull

Ut ur farkosten kom tre varelser, alla klädda i blå overaller, och talade till Moreira på ett fullkomligt naturligt sätt.

i sina vanor och vars ord var att lita på, fortsatte Byhler sin efterforskning och lyckades så småningom spåra den före detta nattvaktens nya adress, Trettiofemte Avenyn nr 0855 i Barretos.

Moreira arbetade numera som chaufför för ett varuhus i Barretos, ett arbete som han hade gått helt in för. Han hade inga som helst invändningar mot att berätta om sitt möte med varelserna från det flygande tefatet vid Marimbondas kraftstation på kvällen den 6 december 1978!

-Ja, det är sant. Jag såg verkligen ett flygande tefat och jag pratade med dess besättning, sade han.

Det var något efter klockan 20.30, kanske omkring 20.45 och jag befann mig i vaktrummet på toppen av kraftverksdammen, eftersom det regnade just då och jag inte ville bli våt. Plötsligt upptäckte jag att någonting lyste upp vattenytan på dammen. Jag blev nyfiken och gick ut ur vaktstugan för att se efter vad det kunde vara. Och där, omkring 200 m från mig på andra sidan av Rio Grande, fanns ett föremål en liten bit över horisonten.

Det kom i riktning mot mig och när det hade kommit närmare kunde jag se att det var en luftfarkost, omkring fyra meter bred och tre meter hög, vit till färgen och den gav ifrån sig ett ganska starkt ljussken. Det såg ut som om den höll på att landa på toppen av dammen, alldeles intill generatorbyggnaden.

Det var inget flygplan, och därför trodde jag från början att det var en ny typ av helikopter, eftersom jag visste att cheferna på kraftverket ofta använde helikopter när de utförde sina kontroller av dammen. Men sedan fick jag klart för mig att det inte heller var en helikopter eftersom den flög helt ljudlöst.

Min nyfikenhet tilltog och jag började gå längs toppen på den betonggjutna delen av dammen men farkosten gick förbi mig och mot den del av dammen som bestod av en jordvall och landade en och en halv meter från foten av denna.

Nu kunde jag se att färgen på farkosten inte var vit utan ljusgrå. Den hade en dörr som var ungefär två meter hög och i vars övre del det fanns ett litet fönster. Runtom fanns det en sorts plattform.

Vid det här laget var den endast omkring sju meter från mig. Då öppnades det lilla fönstret och ett ansikte som i många avseenden var likt ett mänskligt ansikte visade sig. Sedan öppnades dörren och ut kom tre varelser, klädda i blå overaller med en metallisk glans. Alla var mycket långa, omkring två meter, och med långt svart, slätt hår.

De talade till mig på ett fullkomligt naturligt sätt, men på ett språk som jag inte kände till. I min häpenhet svarade jag att jag skulle gå och hämta någon som kunde tala deras språk.

Du förstår, jag trodde fortfarande att de kanske var några utländska ingenjörer.

När jag sade att jag skulle gå till en av de telefoner som finns utplacerade utmed den 300 meter långa toppen av dammen, visade en av dem med en gest att jag skulle stanna kvar.

I detta skede började jag känna mig rädd och grep efter min revolver som jag hade hängande utanpå min regnrock. Jag försökte skjuta ett varningsskott, men revolvren låste sig och gick inte av.

Samtidigt gick en av varelserna in i maskinen och kom sedan ut med en svart låda av samma storlek som en skokartong och lämnade över den till en av de andra, den som hade längst hår. Jag lade märke till att alla tre bar rosafärgade handskar som var självlysande i likhet med deras blå overaller.

Från och med då förstod jag allt vad de sade till mig, på portugisiska. De frågade mig om jag var rädd och bad mig vara lugn eftersom de inte hade för avsikt att göra mig illa. När jag frågade vad de var ute efter, och varifrån de kom, fick jag till svar att de var på ett "forsknings- och studieuppdrag" och om jag stod lugnt

kvar skulle jag snart få reda på allt.

Min kontakt med UFO-nauterna avbröts, när en av varelserna började plocka upp vissa stenar från jordvallens utsida med hjälp av en gripskopa och ett rep. Jag protesterade då, och det räckte tydligen med detta, ty sedan tog de bort den svarta lådan och utan minsta tecken på missnöje återvände de in i sin farkost.

Efter att doktor Sergio Bandeira

hade undersökt Moreira på kraftstationen, skickade maskinisten Silvio Pirolli iväg honom till staden Sao Jose do Rio Preto, där han undersöktes av ett läkarlag. Han gick igenom alla proven, inklusive EEG, utan att man hittade några abnormiteter hos honom.

Källa: Flying Saucer Review, Volume 25, No. 3, May-June 1979.

Vägen till det okända

Regler för uppövning av Auraläsning

Passivt tillstånd. Det är viktigt att man snabbt kan underordna sin egen personlighet inför de yttre intryck som infinner sig. Ens eget nervsystem måste kunna vibrera i harmoni med andras. Det egna sinnet måste spännas endast för att kunna motta de vibrationer som kommer. Dessa vibrationer, som kommer från någon medmänniska, skall bära med sig hela individens personlighet fysiskt, mentalt och andligt. Den klarseende skall kunna motta allt detta och på så sätt få en klar bild över den ifrågavarande personen. Skulle man inte lyckas, bör man veta att det inte fungerar lika bra med alla personer. En del tycks dölja sig bakom en osynlig mur, och det går inte att komma i samklang med dessa personer. Med lång träning är det dock möjligt att nå kontakt även med flertalet av dessa.

Intrycken som förmedlas med detta 'magnetiska fält' kommer med blixstens snabbhet och man skall inte försöka att tänka på vad de olika intrycken betyder ty då störs förloppet

eller hindras helt, låt intrycken bara komma. En människas hela liv intill dess innersta hemligheter kan uppfattas på någon sekund, och kom ihåg att det är den snabbaste förnimmelsern som är den säkraste!

Att tänka efter vad de olika intrycken kan ha för betydelse får man göra efteråt, så att överföringen inte störs. Ett effektivt sätt att börja öva är t.ex. i samband med att någon är sjuk eller mycket glad. Försök känna motpartens sjukdom eller glädje samt orsakerna till det hela.

Det är lättare att nå kontakt under extrema förhållanden, varför det är just av denna anledning man skall träna under sådana omständigheter. Har man naturliga anlag är just denna typ av klarseende, kan man känna liksom en elektrisk stöt när kontakten är knuten, och det är inte ovanligt att man på något sätt känner sig bunden till den person man försöker nå förbindelse med. Ett annat sätt, eller ett komplement till det sagda, kan vara att då man går på gatan välja ut en person och sedan falla in i

dennes takt, efterapa säregna karaktärsdrag etc, liksom försöka kedja fast sig mentalt vid denne person.

När du skakar hand med någon, 'gör det med hjärtat' låt ditt inre jag passera ut genom din hand och låt dig kedjas fast med motparten. Försök, innan du öppnar ett brev, att förnimma brevets avsändare och innehåll enbart genom att hålla det i handen.

Det är viktigt att man efter varje övning återvänder till sitt normala jag, så att inte andras tankar och väsen blir kvarlämnade i ens eget väsen. Avsluta alltså varje experiment med en önskan om att allt ska återgå till tidigare tillstånd. Vill man uppöva smakkänslan går detta utmärkt. Genomdränk några små pappersbitar i olika kryddlösningar och lägg dem sedan i kuvert. Försök sedan föreställa dig smaken och efter en tid skall du märka, att du har behov av att skölja munnen för att få bort smaken.

Femte övningen.

Man inleder med att försätta sig i ett tillstånd, där yttre omständigheter kopplas bort. Detta görs lämpligen då man samtalat med någon person som kanske talar om en tred-

je person. Man försöker då att föreställa sig denne tredje person. Visionerna skall då komma som en bild och bli klarare och detaljrikare allt eftersom man tränar. Självfallet går det dåligt i början, och detta beror till stor del på att man måste s.a.s. befinna sig på två olika plan samtidigt. Man kan ju inte helt koppla bort den yttre verkligheten då man ju måste hålla samtalet igång med den man samtalat med.

Du kan träna på flera sätt. Tag en kortlek t.ex. Blanda korten väl och kupera sedan leken utan att se på korten. Försök sedan se genom korten vilken valör de har.

Du kan också sitta i ett rum som saknar klocka. Försök sedan föreställa dig hur visarna pekar på klockan i rummet intill. Efter en tid skall du med förvåning märka, hur säker du är på att se tiden utan att se på klockan.

En annan sak du kan göra är att under ett samtal ställa in sinnet på att veta att en viss replik skall uttalas eller att ett visst ämne skall tas upp till diskussion. Sådana övningar kan med fördel användas då de inte väcker någon uppmärksamhet men i gengäld ger god träning. Kom ihåg att energi och tålmod är de stenar kungsvägen är lagd med!

Forts. nästa nummer

Itaperuna än en gång forts. fr. sid 27

Bränt och svett av ett "flygande tefat"!

Leite berättade i början inte ett ord om incidenten. Han hade inget intresse av att bli betraktad som en galning. Han hade själv flera gånger skrattat åt historier av samma art som rapporterats av bönder i trakten. Och ett av de fall han skrattat åt handlade om en vän till honom, en farmare, som hade jagats av ett flygande tefat flera kilometer när han åkte bil.

På grund av händelserna den se-

naste tiden har Leite äntligen beslutat sig för att berätta om sin upplevelse. Han är fortfarande behärskad och förnekar varje form av övernaturligt aspekt i fallet. Han säger: "Det måste ha haft något att göra med utomjordiska varelser, människor som vi eller något annorlunda. Men inget som ligger bortom förnuflets gränser."

Källa: Flying Saucer Review, Vol.18, No. 2, March-April 1972.

Vad är folktro?

Mannen med slokhatten

Thea Sannebrandt

Vi var en sommar på Gotland och bilade sakta genom landskapet och njöt av vad vi såg.

På en väg som vi hastigt valt därför att den låg lite avsides från de breda stråken, fick vi nästan stanna, därför att en liten gumma la gränris i märkliga mönster mitt på vägen! Vi stannade och frågade henne vad hon gjorde - hon stirrade förskräckt på oss och molteg. Vi frågade igen - hon visade att hon blev mycket vred - men molteg. Vi körde sakta vidare, sedan vi backat och låtit gumman rå om sin väg. Efter en stund såg vi en bondgård, på flaggstången hängde duken på halvt. Sorg. Männe gränriset???

På kvällen fick vi förklaringen av en bekant. Han sa: 'Såg ni att hon la riset med taggarna från gården? - det betyder att riset ska hindra den dödes ande att gå tillbaka till gården. Såg ni mönstren på buketterna på vägen? - jasså inte - de kan säga rätt mycket och är bestämda efter

gamla regler hur de ska läggas och hur de ska se ut'.

Det var en mycket gammal och säkert mycket fin sedvänja. Vägen var verkligen pyntad - det var som för ett festtåg. Vi var verkligen rörda.

Folktro??? Den dödes ande? - - - Vilka motsägelser på denna arma planet! 'Religionen' förbjuder tro på andar - ändå pratar bibeln (som förvisso skrivits av människor och över-satts otaliga gånger av andra människor) för det mesta om andar och änglar och 'under' och ritualer och byrokratiska bestämmelser. Människors andar är förvisade till evig sömn ända till domens dag, det får bara finnas tre andar ... och så fort en människa dött, så hindrar man människans ande från att få komma hem till de sina och hälsa på ... det verkade nästan som om man hade dåligt samvete gentemot den döde... 'Pappa, du är död - ge dig iväg! Du ska inte veta om att vi frossar på arvet efter dig!'

Ibland blir man livrädd över alla byråkratiska bestämmelser om vad som är tillåtet eller inte tillåtet! När man är liten är man rädd och ängslig för att bryta mot något av de förbud som finns ... Är det männe så att människor har iklätt sig vår herres förklädnad och skrivt ihop vad de tycker och tänker? Gud nåde den evinnerligen som säger sig ha sett en för länge sen död människas ande - och evigt förtappad är hon om hon talat med denne ande! Det talas bara om att det är onda andar och djävlar som driver sitt spel - (alltså finns det onda andar och djävlar - de tycks vara tillåtna och omhuldade av dem som talar om dom)

Varför allt detta hysch-pyschande och denna skräck för andar?

Långfredagen 1974

Det var en bittert kall dag. Tjälén låg kvar i jorden. Mulet - blåsig. Vi promenerade i Fullerstaskogen med två av våra katter i sele, min man och jag. Katterna var unga och fullkomligt orädda för både människor och hundar, rävar och bilar. Vi gick en gammal väg förbi gamla förvildade tomter där man 'förskönat' naturen genom att skövla husen till skräphögar där allsköns bråte och vassa spikar, glasskärvor och rostig plåt sargade både djurfötter och barnhälar. Vår 'kultur' blomstrade. Medan jag beskådade eländet tänkte jag på hur det en gång kunde sett ut när huset var nytt och unga nygifta människor bakade sina pannkakor på hällen och drack sitt hemgjorda öl...

Vi gick in i skogen på en gammal stig. En gång i världen hade det tydligen gått en bredare väg här - kanske red man genom skogen?

Vi kom fram till en glänta i den täta skogen. Där fanns bara raka björkstammar, marken var täckt av lingon- och blåbärsris och mossor. Vi gick från gångstigen in i den täta mossan.

Sotis-katten började bete sig lite underligt ... han reste sig först på bakbenen och såg ut som en pingvin - stirrade in i gläntan. Sedan reste han pälsen på ände - svansen antog form av lampborste och han kröp ner i mossan och fräste. Jag lyfte upp honom - han slingrade sig ner på marken, gömde sig i riset - la öronen tillbaka - satte upp en min av förnämad panter och fräste. Rörelserna var långsamma och han verkade lömsk på något. På vad? - - vad såg han?? - ingen hund, ingen räv, varken varg eller elefant syntes till. Jag spanade i den glesa gläntan ingenting. Absolut ingenting! Så fick jag ögonen på något inne i gläntan där den urgamla vägen gått, tycktes det som om luften dallrade, ungefär som luften dallrar över en het väg en sommardag. Men det var ju kallt - svinkallt!

I bortersta kanten av den dallrande luften flaxade något konstigt - en hand - en arm - ett ben... det såg för besynnerligt ut! Plötsligt kom en bild in från ingenstans: det var en gammal gubbe. Klädd i en gammaldags kostymering med en blå sliten storväst, vadderad, sprucken i sömmarna så att vadden stack ut. Slitna blåa byxor, träbottnade kängor som var snörade långt upp på benen, en svart utsliten kimmertova på det bleka, skäggiga, infallna ansiktet. Han såg svulnen och sjuk ut och gick krokryggig med en yxa på ett långt skaft över ena axeln. Vilken värk han måtte haft i sin stackars böjda rygg. Jag gapade - och gapade ännu mer när det ljudlöst bakifrån mig kom en figur till: en yngre man, förskräckligt lång och gänglig, klädd i en skrynklig illasittande sliten kavaj-kostym i kalla vintern, och på huvudet hade han en blekt och medfaren hatt - den värsta slokhatt jag i mitt liv sett!!! Ett brätte så stort så jag aldrig sett dess make. Kullen var rund och den hade varit svart. Trots sin egendomliga kostym såg han inte ut som någon slashas, utan som en som var van vid väder och vind, lite bohem kanske - men ändå en rejäl människa...

De båda gubbarna stannade och pratade och jag hörde deras röster. Gubben med yxan visade än hit och än dit med ena armen - karlen i slokhatten pratade och gestikulerade - och så småningom tog man adjö. Mot oss kom nu den gamle krokryggige - och Sotis lät som en morrande urtida sabeltandad tiger ... han stirrade mot gubben. Gubben gick med bara ett par meters avstånd från oss rakt förbi - och som om han gått in igenom en sorts vägg var han totalt borta! Sotis höll på att krypa ur skinnet. Gubben var väck! Luften dallrade inte i gläntan längre. Jag ropade på min man som varit en liten bit ifrån oss - han hade märkt att något var på tok, men inte sett något annat än att hans katt vägrade gå till oss. Nu kom de. Jag berättade och Sotis

berättade på sitt sätt med burrad svans och vilda ögon.

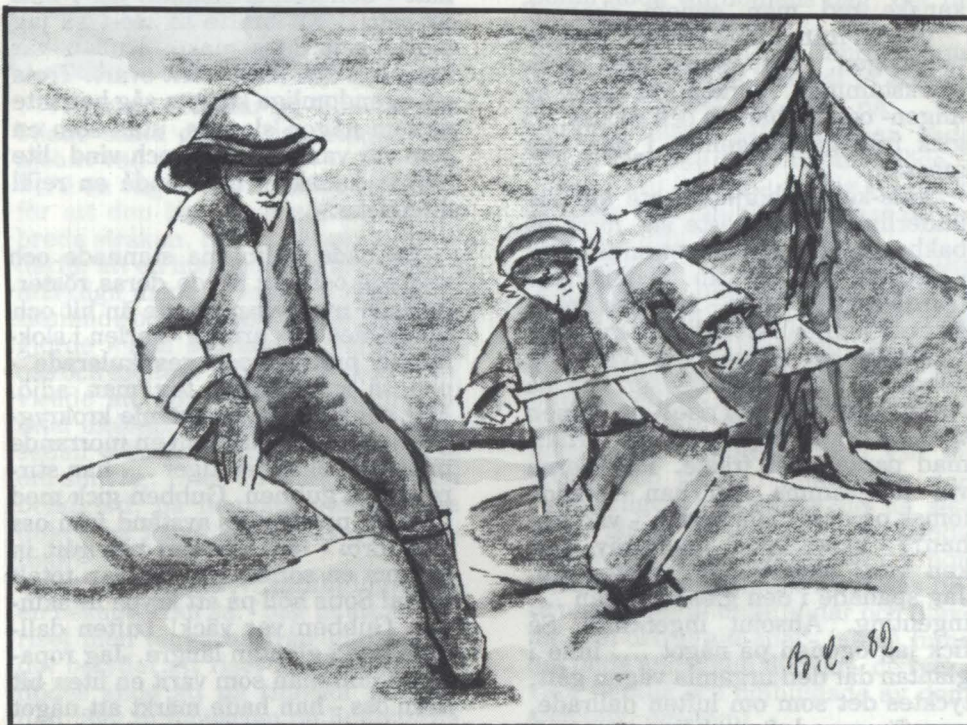
Jag tog kontakt med hembygdsföreningen veckan efter - vi var nyinflyttade till Fullersta - och där träffade jag en gammal lärarinna som jag frågade om de visste något om gamla innevånare i Fullersta. Nja - hon såg konstigt på mig. 'Kan ni inte skriva något om gamla tidens folk i era årsböcker?' frågade jag sedan jag löst medlemsavgift och fått förra årets häfte i min hand. 'Jag ska tala med Dahlin om saken' sa lärarinnan vänligt.

Jag skrev ner historien om mannen med slokhatten och sände den till en förläggare tillsammans med annat som jag hoppades få ut någonstans till tryck. Detta hände den 9/5 1974 enligt poststämpeln. Juni gick - juli gick - augusti... då damp i brevlådan ner den årsskrift från hembygdsföreningen som nyss tryckts.

Den var fin med en bild av en gammal tavla på kyrkan som förstasida. Jag slog upp och läste till min oerhörda förvåning:

Den nu redan gamle Dahlin hade skrivit så här: 'När jag var liten brukade min far vandra omkring i Fullerstas omnejd och hälsa på folk för att eventuellt kunna komma över några gamla kuriosas. Vid en av sina vandringar kom han till Gömmars-torp. Där bodde Kalle Wester - en reslig och lång karl med en enorm svart slokhatt - och hans fru. Kalle hade varit rallare i sin ungdom och varit med om att lägga....banan. Nu var han verksam som skogshuggare och lite av varje. Kalle hade i sitt torp ett gammalt vackert skåp....' Kalle Wester....Mannen med slokhatten!

Katten Sotis glömde aldrig den promenaden och sju vilda hästar kunde inte få katten att passera

"De båda gubbarna stannade och pratade och jag hörde deras röster. En av gubbarna gick bara ett par meter ifrån oss - och som han gått igenom en vägg i tomma luften var han plötsligt borta!"

gläntan i skogen. Han backade, reste borst, fräste och Näää tack! Hela året backade han. Nästa år också.

1976 - - samma tid vid påsken gick min man och jag ensamma i skogen på platsen där katten fräst och pratade om den märkliga händelsen. Plötsligt höll jag på att stå på näsan. En vass sten stack upp och den lilla skarpa kanten hade nästan stjälpit mig. Böjde mig ner. Det var ingen sten - det var metall. Började dra i metallen. Fick upp något konstigt: Ett urgammalt yxhuvud! Men vilket konstigt yxhuvud. Rostigt - men själva bilan tycktes vara av härdat stål som motstått rosten rätt bra, men det var konstigt format och verkade handgjort. Därefter var skallen där skafte brukade sitta liksom hopsatt med jättestora bultar - och yxnacken var egendomligt platt. 'Har du sett

någon sån?' frågade jag min man. Den var stor och tung! 'Aldrig i hela mitt liv' sa han. Vi tog hem den besynnerliga saken. Vi lade den utanför på trappan för att ta in den och göra den i ordning. När vi kom - var yxan försvunnen

När jag berättade denna händelse för några bekanta satt en människa och sa hela tiden: 'Djävulens bländverk - djävulens bländverk - - jag uppfattade det som om jag fått se en händelse ur en förgången tid - fått se och uppleva den tidens hårt provade människor - känna medlidande med den gamle värkbrutne - känt medlidande med den tunt klädd Kalle Wester....'

Jag hade fått en djupare känsla för det förgångna lärt mig något mycket väsentligt!

Mini-UFO i Texas

David Lightfoot, Amarillo, Texas, var ute och fiskade ca 16 km nordväst om Amarillo, då han och hans kamrat, Charles Lightfoot, en kusin, såg ett Ufo passera endast några meter över deras huvuden. David följde efter det, och det landade strax bakom en liten kulle. Det hade ungefär samma omkrets som ett bildäck, och var omkring 46 cm tjockt. Det var rundat på undersidan och hade en översida som liknade en flat tallrik. Överdelen var avskild från underdelen med ett mellanrum på ca 2,5 cm, men de hölls ihop med något slags skruv i mitten. Området mellan de två delarna var rött, som om det brann. Överdelen snurrade runt när David närmade sig, men en 'spindel' eller axeltapp som stack ut

upptill var stillastående, som om den satt fast i underdelen. Ufot var blågrått till färgen och hade inga öppningar förutom det åtskiljande utrymmet. Han vidrörde det, och det kändes slätt 'som en orm' och var varmt. Innan han kunde få ett fast grepp, började det rotera snabbare, avge ett visslande ljud och sköt upp i luften. Det släppte ut något slags gas eller spray som fick hans armar och ansikte att anta en ljusröd färgton och ge upphov till små utslag. Det lyfte utan några gungande rörelser och försvann på mindre än tio sekunder.

Källa: The Coming of the Saucers, av Kenneth Arnold & Ray Palmer.

Motorcyklist mötte UFO

av Cliff Booth

Denna iakttagelse rapporterades av 23-åriga Charles Coulter. Händelsen inträffade i november 1972, när Charles var 18 år. Han var anställd som biträde på en restaurang i en liten by vid namn Corrales, vilken är belägen ca 8 km nordväst om Albuquerque, New Mexico. Namnet på restaurangen var Casa Vieja.

Det var en lördagsnatt, men Charles slutade inte sitt arbete förrän omkring 01.30 på söndagsmorgonen. Han åkte sedan söderut på Corrales Road. Efter ca 1,5 km och några s-kurvor, kom han ut på en raksträcka. Han fick då syn på ett mycket starkt ljus, som befann sig ca 25 grader över horisonten och 5 till 10 grader till höger om vägen. Det var ungefär stort som en ärtä på armlängds avstånd, och han trodde då, att det rörde sig om en helikopter eller ett flygplan.

Han fortsatte söderut till ca 5 km söder om Corrales, där det finns en korsning, och där svängde han av åt öster mot 4th Street i norra delen av Albuquerque. Fram till denna tidpunkt hade ljuset bibehållit mer eller mindre samma relativa position i förhållande till honom. Men när han svängde av åt öster, började även föremålet färdas österut och intog en liknande relativ position. Han säger att han vet, att det inte var någon stjärna, ty den tindrade inte och stjärnor förflyttar sig inte. När han kom fram till Rio Grande Blvd., ca 1,6 km från korsningen, svängde han av mot söder igen och såg genom trädtopparna att föremålet fortfarande höll samma fart som han och bibehöll samma relativa läge. Efter ca 3 km:s färd åt söder på Rio Grande Blvd., svängde han av åt vänster på Pueblavägen och färdades nu åter åt öster, då detta var hans normala hemrutt, eftersom

hans föräldrar bodde på North 2nd Street.

Föremålet befann sig fortfarande framför honom och i samma läge, men nu verkade det vara två eller tre gånger så stort som tidigare. Då han närmade sig North 2nd Street, beslutade han sig för att följa efter det och försöka ta reda på vad det var. Han följde det österut tills han kom fram till Frontage Road, öster om Santa Fe Highway (Interstate 25). Då kastade det plötsligt om kursen i 90 graders vinkel och färdades mot norr. Detta placerade farkosten mellan Santa Fe Highway och Sandia-bergen som befinner sig ca 11 km österut.

En affärsmans flygplats ligger ca 400 meter norr om den plats där Charles nu befann sig. Plötsligt kastade föremålet åter om kursen mot öster, och verkade sedan stanna upp. Charles hittade en mindre obelagd väg och fortsatte att följa det ut på den östra högplatån i detta område.

Området vid Frontage Road hade grovplanerats som en förberedelse för ett bostadsbygge. Farkosten färdades sedan sakta mot norr och stannade sedan upp efter ca 400 meter.

Nu svävade den mellan flygplatsen och bergen i öster. Charles följde efter, trots att detta område är ojämnt och klippigt, en öppen ökenplatå. Charles närmade sig till ett avstånd av 150 meter. Han körde med släckta ljus och med kryphastighet. Han säger att han kände sig mycket underlig, som om det var frågan om en konfrontation. Månen lyste svagt i väster. Han lyssnade efter ljud och kunde höra ett lågstämt brummande. Luften var mycket stilla, trots att det hade varit en mycket blåsig natt. Han säger att luften verkade laddad med elektrici-

tet. Föremålet svävade nu ca 12 meter över marken och befann sig ungefär 150 meter från honom. I denna stund stannade hans motorcykelmotor och han kände, att allt hår på hans kropp stod rakt ut. Han tog av sig sin hjälm och håret på huvudet stod rakt upp. Han försökte starta motorn, men den ville inte fungera. Han försökte tända ljuset men det fungerade inte heller. Sedan började en skarp, blåvit ljusstråle skjuta ut från farkosten och närma sig marken. Den nådde marken på en plats drogs sedan bakåt ett stycke och flyttades till en annan plats. Området var ojämnt och klippt, och när strålen kom i kontakt med marken var det omöjligt att urskilja några detaljer på platsen där den fokuserades på grund av dess extrema ljusstyrka. Strålen upprepade detta tre gånger och sedan sänkte den sig ned över Charles och hans motorcykel.

Charles berättar: "Jag kände mig paralyserad, oförmögen att röra mig, jag kunde inte släppa styrhandtagen. Jag kände mig genomdränkt av ljuset. Jag kunde inte se mina händer, armar, styrhandtag eller näsa - ljuset var så starkt, att jag var fullständigt förblindad. Jag kunde inte tro mina sinnen."

Sedan drogs strålen tillbaka, och

i och med detta ändrade den färg till vit-orange.

Det fanns andra ljus på paneler på undersidan av UFOt, och några ljus på ytterkanterna av det.

När strålen dragits tillbaka in i UFOt, stängdes en lucka över öppningen genom vilken den hade strålat.

Det fanns inga synliga markeringar eller symboler på föremålet, som var format som en kil eller som en viss typ av radergummi som användes i skolan att sätta på pennorna - snedslipade ytor - med de yttre kanterna avrundade - (sexsidiga).

Vad som retade Charles mest var att ingen annan varit medveten om UFOts närvaro. Han frågade mig om radarn på Coronados flygplats. Han var besviken över att han inte kunde finna några andra vittnen.

Tid: Han lämnade arbetsplatsen vid 01.30-tiden. Han körde i ungefär tjugo minuter till han kom fram till mötesplatsen. Mötets uppskattade varighet: 20 minuter. Han anlände till hemmet vid 03.00-tiden.

UFOt försvann överut över Sandia-bergen.

Källa: The A.P.R.O. Bulletin, No. 11
Maj 1978.

Du andas så tungt...

Hur länge ska du orka, kära Moder Jord?

På natten kan jag höra dina tunga andetag.

Vi människor är idioter som inte förstår, att vi inte kan sarga dig så Moder Jord.

Du orkar inte länge till, jag hör ditt hjärtas slag,

det slår tungt Moder Jord.

Tunga asfaltvägar slår hårda band runtom din kropp,

gift och allt elände vi på dig spytt opp.

Så vacker du måste varit när du var

ung, innan människan kom,
du var frisk och trygg i universum.
Nu du snart kommer att dö genom människans oförstånd.
Min kärleksförklaring vill jag ge dig innan detta kommer att ske,
jag plågas med dig, Moder Jord,
i ord jag inte kan förklara vad jag känner för dig, jag skulle mitt liv för dig kunna ge.
Men inget mer dig kan hjälpa Moder Jord. Du är dömd för evigt.
I natt jag åter kommer att höra ditt jämmer och tunga andetag.
Oh, om jag kunde omfamna dig och göra dig glad!
Du andas så tungt Moder Jord.

Barbro Lundh

Itaperuna än en gång

I min artikel Uproar i Brazil (FSR, November/December 1971) lämnade jag en redogörelse för de remarkabla händelser som nyligen inträffat i Itaperuna i staten Rio de Janeiro.

Bildtidningen Domingo Ilustrado av den 17 oktober 1971, förser oss med ytterligare informationer i Itaperuna-historien, och publicerar för första gången något som hade skett en torsdagskväll i slutet av maj samma år - antagligen den 27.

Den som författat rapporten är journalisten Carlos Chagas, och han berättar att det var hans morbror, Nelson Vieira Leite, farmare och affärsman i Itaperuna, som råkade ut för händelsen.

Leite, som är bror till prefekten för samhället Itaperuna, bor i staden men åker regelbundet ut för att till-

bringa dagen på sin farm. Bilresan tar ca 40 minuter.

Dagen i fråga hade varit fin och han stod vid väggkanten och väntade på att hans systerson Manoel Carlos skulle komma med sin bil för att köra honom hem. Det var strax innan solnedgången.

Trots att han kunde se solen gå ned i väst, förvånades Leite över att den på något sätt dykt upp över ett av hans fält mot öster på andra sidan vägen. Men det dröjde inte länge förrän han insåg att vad det nu än var inte var det solen! Det var ett ljus, ganska blekt i början, men det växte snabbt i styrka och blev till sist bländande. Det kom mot honom och stannade slutligen upp strax ovanför det långa gräset på ången, utan att egentligen vidröra marken.

Nyfiken över vad detta kunde vara gick han bort för att ta en närmare

titt. Ljuset bleknade igen och dess styrka var, som han förklarade, ungefär densamma som lamporna på de höga stolparna på toppen av Atterro do Flamengo (ett berg vid Rio de Janeiro som han känner väl till). Han var nu i stånd att betrakta ljuset utan att skugga ögonen. Och han kunde se vad det var. Det var ett grönaktigt föremål, som liknade en upp-och nedvänd sopptallrik. Det verkade mycket större än en Volkswagen-bil, vilket antyder, att det egentligen var fråga om en annan typ av tefat än de som nyligen setts av två andra invånare i denna stad, vilka hade råkat ut för möten med dvärgarna.

Leite gick närmare, men han medger att det inte skedde utan en viss rädsla. Han skakade av skräck! Rakt framför honom, hängde denna tingest, inte mer än en meter över marken, över ett av hans egna fält... ja, kanske den till och med befann sig rakt över en av hans sovande kor!

Men när han hade nått en punkt ca tio meter från föremålet fann han plötsligt att han inte längre gick, och att han inte hade gått under flera minuter, trots att han vid det här laget hade förlorat all känsla av tid. Han verkade till hälften förlamad. Tillståndet påminde om hur han hade känt det några år tidigare, när han skulle in i operationssalen på sjukhuset för att opereras för bräck.

Hur han än försökte, kunde han helt enkelt inte röra benen. De vägrade lyda honom. Men han var inte paralyserad; det verkade vara något helt annat ty han viftade med armarna och han vände sig till och med om och tittade tillbaka mot vägen. Men han var helt oförmögen att gå framåt. En osynlig barriär hindrade hans steg. Sedan lade han märke till en annan märklig detalj, nämligen ett brummande ljud, som verkade komma från insidan av "sopptallriken".

Ljuset från föremålet var fortfarande svagt men tillräckligt starkt för att lysa upp hela området runt omkring.

Plötsligt hörde han ett rop och ba-

kom honom kom hans systerson Manoel Carlos (kusin till författaren), som hade observerat hela händelseförloppet men inte hört något ljud. Denne var djärvare än sin morbror och han gick inte utan sprang. Och han var omedveten om den osynliga barriär som låg mellan hans morbror och skivan. Resultatet blev att han slogs medvetslös, precis som om han hade blivit påkörd av en bil, eller som om han hade sprungit rakt på en av glasdörrarna i någon av rekreeringsbyggnaderna i huvudstaden Brasília.

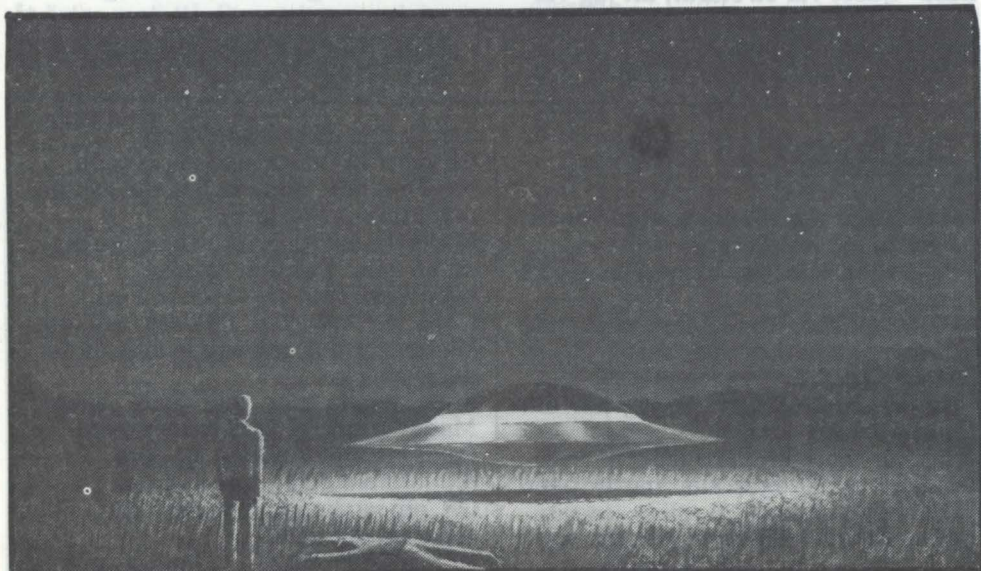
När han såg sin systerson ligga där helt orörlig, greps Nelson Leite av en oerhörd rädsla. Ytterst sällan har han känt en sådan depression som nu kom över honom - en hopplöshet och känsla av fullständig hjälp löshet inför hela händelsen grep tag i honom.

Han stirrade på skivan. Han tyckte nu att det fanns ett band av intensivare ljus runt den, och detta verkade tyda på fönster eller hyttgluggar. Han påminde sig hela tiden att han skulle titta på marken under den. Tallriken stod fortfarande stilla ovanför gräset, på en höjd av lite mindre än en meter. Ingenting hände, allt fortsatte på samma sätt som det hade gjort under en lång stund. Hur lång tid som egentligen hade förflutit kunde han efteråt beräkna: omkring 20 minuter. Men för Nelson Leite verkade det som om det var 20 år.

Skenet från föremålet började nu växa sig starkare och brummandet blev mer skärande tills Leite var tvungen att hålla för öronen. Det flygande tefatet lyfte rakt upp. Starten skedde med låg fart i början men sedan rörde det sig med så pass hög hastighet att det på kort tid inte var större än en stjärna på himlen.

När systersonen hade hämtat sig gick båda bort för att undersöka marken över vilken tingesten hade svävat. Ett stort öppet område hade bildats i det långa gräset, som verkade bränt och svett.

Forts. på sid 10

När han såg sin systerson ligga där helt orörlig, greps Nelson Leite av en oerhörd rädsla.

ARKIVET FÖR UFO-FORSKNING

83

BOX 11027

600 11 NORRKÖPING

Utgivarkorsband

UFO-INFORMATION Box 16, 596 00 Skänninge.

UFO-våg över Falklandsöarna

Via bl.a. en radiostation i Montevideo i Uruguay har en anonym observatör berättat att sjutton stycken tefatsformade farkoster flög över Syd-Georgien, ca 220 mil öster om Falklandsöarna, den 25 april 1982. Detta var samma dag engelsmännen återtog ön från argentinarna som de ockuperade den 3 april. Föremålen försvann senare i riktning mot Falklandsöarna där de observerades av de argentinska trupperna. De rapporterades slutligen försvinna mot Antarktis.

Ett annat föremål, format som en sfär och som inte hade något ljus utan såg ut som en metallyta sågs både av engelska fartygsbesättning-

ar och argentinska flygvapenpiloter. Föremålet utförde egendomliga manövrer och sågs både på dagen och under natten från 1 maj och till dagen före Argentinas officiella kapitulation som var den 15 juni. 1 maj var det datum då engelsmännen började flygplansbomba Port Stanley.

Under tiden 28 maj-7 juni sågs två gigantiska sfärformade UFOs sväva orörligt över Falklandsöarna. Vittnen var huvudsakligen engelska och argentinska soldater.

Gray Barker Newsletter: Dec. 1982

B-O.L.

**HAR DU KOMMIT IHÄG
att förnya din
PRENUMERATION?**

Box 16, 596 00 Skänninge.
Postgiro 8 43 25-0